

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmae Virtvtvm, Ac Vitiorvm , Tomus ...

Guilelmus <Peraldus>

Lvgdvni, 1585

De quadruplici superbia claustralium Cap. XXXIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46161](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46161)

¶ Quintò verò, quia ex hac parte prælari sunt debiliores. Et illa parte præcipuè muniendū est castrum, ex qua parte debilius est. Ex illa parte præcipuè resistendū est hostibus, ex qua parte præcipuè impugnant. Sic quando aliquis videt se pronum ad aliquod vitium, vel à natura, vel alia occasione, ipse debet se multū deflectere ad oppositū: sic enim faciunt secundum verbum Sapientis, qui tortuosa lignorū dirigūt. Superbia enim multum infestat prælatos. Persant enim altissima venti. Superbia in alto loco nata, scilicet in celo, alta petit, vnde pauci sunt, qui in dignitate veram humilitatem seruent. Quod patet in lib. Reg. vnde de tot regibus legitur, q̄ excessa non abstulerunt. ¶ Sexto, quia prælari maiori scientia & gratia indigent quā alij, & ideo maius vas humilitatis eis est necessarium. Præterea prælari custodes sunt sponsæ & ideo necesse est, vt nec in habitu, nec in alio appareant in eis aliqua signa vel lasciuiæ, vel luxuriæ, quod tamen valde male hodie seruat. Bern. Intuere quomodo incedunt nitidi & ornati, circumamicti varietatibus, tanquā sponsa procedens de thalamo suo. Nempe si quempiam talium repente eminus procedentem aspexeris, sponsam potius putabis quā sponsæ custodem. ¶ Et notandum q̄ ad hæc duo prælari multum deberent niti, vt præessent vtiliter & humiliter: & infra hæc duo limitata deberent esse ea quæ ipsi iniungunt subditis. Sed sicut Bern. dicit: Pauci profecto sunt qui vtiliter, Pauciores qui humiliter præsent.

De quadruplici superbia claustralium CAP. XXXIII.

¶ Quadruplex superbia in claustralibus solet inueniri. ¶ Prima species superbiæ est eorū qui sapientes se credunt, & ideo sensu suo se regere volūt, & multū sunt suæ voluntatis. De hac superbia dicit Bernar. Superbia quantum illis prudens videatur esse, dimittenda est & abigenda. Si enim admittatur superbia, prima die qua incipit habitare, incipit leges dare. Prouer. 26. Vidisti hominem sibi sapientem videri: magis spem illo habebit insipiens. Tales nolūt facere quod eis dicitur, etiam si prius habebant voluntatem, quàm eis diceretur. Greg. Superba mens ad ea quæ non appetit, nullis adhortationibus flectitur: ad ea verò quæ appetit, sponte etiam cogi quærit. Et hæc species superbiæ præcipuè periculosa est in nouitiis. vnde Bernar. Nouitium prudentem, insipientem, sapientem in cella diu posse consistere impossibile est. Stultus ergo fiat, vt sit sapiens. Et hæc omnis eius sit discretio, vt in hac nulla ei sit discretio: hæc omnis eius sapientia sit, vt in hac parte ei nulla sit. ¶ Secunda species superbiæ est eorum

claustralium qui despiciunt seculares & peccatores credentes se inquinari ex consortio eorum, similes Iudæis, de quibus dicitur Io. 18. qui non introierunt in prætorium, vt non contaminarentur, sed manducarent pascha. ¶ Timebāt enim se inquinari cohabitatione infidelium, & non timebant se inquinari sanguine innocentis, scilicet Christi. Duces cæci excolātes culicem, & melum autem glutientes: vt dicitur Matt. 23. De talibus legitur Esa. 65. Qui dicit. Recede à me, nō appropinques mihi, quia immundus es. Isti fumus erūt in furore meo, ignis ardens tota terra. Deut. 23. Non abominaberis Idumæū, quia frater tuus est: nec Ægyptiū, quia aduena fuisti in terra eius. Isti non attendunt quod in seculo aliquis potest ducere vitā religiosam, & alijs in claustro vitā secularem: quod figuratū videtur esse Iosu. 4. vbi precepit Dominus, quod duodecim lapides sumerentur de medio Iordanis, & ponerentur in loco castrorū. Alios etiā duodecim lapides de sicco posuit Iosue in medio Iordanis. Aliqui enim seculares quo ad meritū sunt claustrales, & eccl̄tario. Per lapides qui in flumio erāt, intellige eos qui sunt in fluxu huius mūdi. Per illos qui in arido, intellige illos qui sunt in claustro. Gregorius in examine recti iudicis, mutat merita ordinū qualitas actiōis. Et quidā in meliori ordine deteriores sunt: quia & isti fontem extremi habitus bene viuēdo transcendunt, & illi superioris loci meritū nō exequēdo dimittūt vel diminuūt. Sancto Paphnatio orati, cui sanctorū esset similis: respōsum est primo, quod cuiusdam syphoniao, qui quærebat victū arte carandi. Et cū Paphnatio eū inuenisset, quæsiuit eū si alicuius meriti esset apud Deū. Quod respōdit, se nihil meminisse fecisse, nisi quod quum ipse latro esset, & quædā mulier esset capta, quā socij volebant violare, restituit eis, & eripuit eam. Et alio tempore cū quædam mulier lamentaretur per eremū, eō quod filij sui tenerentur in captiuitate, ipse eam reduxit ad refectionē, & dedit ei trecetos solidos, quibus redemit maritū & filios. Postea ille symphoniaeus dimittens artem cantandi, intrauit eremum, hortatu Paphnutij factus sanctus. Et cum mortuus fuisset vir symphoniaeus, iterū oratus Paphnutius, cui sanctorū similis haberetur. Et respōsum est. Similis es primario vici huius qui est in proximo. Cūque venisset ad eum, & inquisiisset de vita eius, dixit se esse coniugatum, & libenter sedantem lites, hospitalē, qui non cognosceret vxorē nisi causā prolis, nō raptorē, nō lædentē vxorē, famulum vel greges, vel fruges aliorum. Et idem in hortatū Paphnutij venit ad eremum. Et cum mortuus fuisset, iterum dictum est

ei, q̄ similis esset cuidam negotiatori venienti ad se. Cui cū occurrisset Paphnutius, hortatus est eum ad orēm: qui acquieuit ei, & omnia distribuit pauperibus. Et non post multum tempus mortuus est. Et postea per vocem eius Paphnutio reuelatū est; q̄ esset citò moriturus & assumendus in cæsum, & hoc nō esse ideo ei prius reuelatū, ne forrè elatus aliquod damnū sui laboris inde incuteret. Et mortuus est, aliis vidē:ibus anima eius ab angelis psallentibus delata est in cæsum. ¶ Tercia species superbiæ est eorum qui volunt habere in clauastro quæ non habebāt in seculo: vt delicias vel magnū nomen, contra hoc, quod dicit Aug. Qui autē nō habent, non ea quarant in monasterio, quæ nec foris habere potuerūt. Et iterū: Non erigant ceruicem, quia eis associantur ad quos foris accedere nō audebant: sed sursum cor habeant, & terrena vana nō quærant, ne incipiāt monasteria esse vtilia diuitibus, nō pauperibus, dum diuites illic humiliantur, & pauperes illic infiantur. Quidā etiam qui ante claustrum ingressum vir in suo vico vel oppido cogniti fuerant, post circumuehentes provincias, & curias frequēntes, regum notitias & principū familiaritates assequūtur. Quarta species superbiæ est superbia eorū qui in clauastro gloriāntur, vel superbiūt vel de diuitiis quas habuerūt in seculo, vel de hoc, q̄ contulerunt eas clauastro, vel de aliquibus quæ strenuè egerunt in seculo. Vnde Aug. Nec extollantur, si communi vitæ aliquid de suis facultatibus contulerunt: nec de suis diuitiis magis superbiānt, si eas monasterio partiātur, quā si eis in seculo fruerentur. Et iterum: Quid prodest dispergendo dare pauperibus, & pauperem fieri, quū anima misera superior efficitur diuitiis contemnendo, quā fuerat possidēdo? Ber. Nonnunquam audiimus aliquos de his qui religiose vestiti & religionem professi sunt, reminisci & iactitare mala sua præterita, quæ verbi gratia, aliquādo vel fortiter gladiatorio, vel argute in literatōno gessere cōsistū, siue aliud quiddam secundū mūdi facultatē fauorabile, secundum salutem verò animæ nociuum, perniciosum & damnosum, secularis adhuc animi indicium est hoc: & humilis habitus qui gestatur à talibus, non sanctæ nouitatis est meritum, sed prisæ vetustatis operculum.

De duodecim gradibus superbiæ secundum Bern. CAP. XXXV.

Pratet tres diuisiones superbiæ prius positas, sunt aliæ duæ diuisiones, quæ videntur quodammodo pertinere ad peccatum superbiæ. ¶ Prima est, graduū superbiæ. Secunda verò est quorundam vitiorum, quæ ex superbia procedunt. De vtriusque